

Archiv obce Poloučany

1911 – 1944

Inventář

Číslo EL NAD: 315
Evidenční číslo pomůcky: 326

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	8
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právním obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělcenci (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělcenci byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecní radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělcence v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělcenci z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Název vsi Poloučany, nacházející se přibližně 3,5 kilometru jihovýchodně od Bezdruzic, pochází ze slovního spojení ves poloučanů, to znamená, že se jednalo o ves lidí žijících a bydlících po louce. K dalším českým názvům vsi patřily Poluczany, Polauczany, Policzany, Polaucziany a úředně zkomolené Polauczen či Polaucžno, k německým pak Polutschen a Pollutschen, a také latinský Poluczan.

První písemná zmínka o vsi se pojí s rokem 1420, kdy zřejmě patřila Švambergům, kteří tehdy věnovali několik platů v Poloučanech a Domaslavi minoritskému klášteru ve Stříbře. V roce 1460 je již jako majitel vsi a okolních pozemků připomínán Jetřich z Gutštejna. Jetřichovi potomci, pak ves spravovali po několik generací, než ji v roce 1549 prodal Viktorín z Gutštejna, společně s celým panstvím Gutštejn, Janu Elpognarovi z Dolního Šenfeldu na Bezdruzicích. V roce 1569 získali panství (společně se vsí Poloučany) od Elpognarů Švambergové. V období, kdy vlastnil bezdruzické panství, rod Švambergů, došlo v tomto rozsáhlém územním dominiu k úpravám, které se výrazně dotkly jeho vnitřního uspořádání. Panství se skládalo ze čtyř celků (statky Bezdruzice, Krasíkov, Gutštejn a později také Trpisty – Třebel) a nazývalo se podle majitelů, Švamberg či Krasíkov. V roce 1659 vymřela kynžvartská linie Švambergů a majitelem bezdruzického panství, které zakoupil, se stal Jan Kryštof Ferdinand z Heissensteinu na Starhembergu (ještě v roce 1677 odprodal Jan Kryštof Ferdinand díl Trpisty – Třebel paní Marii Terezii hraběnce Collalto). Po jeho smrti, v

roce 1693, bylo panství rozděleno mezi pozůstalé tři dcery. Krasíkov/Švamberk dostala Zuzana Antonie, manželka Jana Josefa z Vrtby, která k němu získala ještě statek Gutštejn (společně se vsí Poloučany) od své sestry Elišky, Bezdružice připadly Marii Kateřině, která je v roce 1697 prodala děkanovi kapitul v Bamberku a Würzburgu Jiřímu Jindřichovi Stadionovi. Od něj zakoupila Bezdružice v roce 1707 Marie Gertruda Berlepschová. Pro svoji velkou zadluženost se jich však musela zbavit a věřitelé odprodali část pozdějšího panství Maxmiliánovi Karlovi Löwensteinovi. Ten posléze koupil od Jana Josefa Vrtby statky Krasíkov a Gutštejn (společně s Poloučany). Výše uvádným krokem došlo ke sjednocení celého bezdružického panství pod jednoho majitele. Po roce 1768 bylo panství rozděleno podle dřívějších správních celků (statků), přičemž v jejich rámci došlo ještě k dalšímu, detailnějšímu dělení. Ves Poloučany se ocitla pod správou statku Cebiv a Gutštejn. Tento stav setrval do roku 1850, kdy došlo ke zrušení patrimoniální správy.

Katastrální území obce tvořila obec Poloučany.

Od roku 1850 patřila obec Poloučany pod nově zřízené hejtmanství v Plané a současně, do roku 1862, pod správu Krajského úřad v Chebu. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 také okresy soudní. Obec Poloučany se stala součástí nově vytvořeného soudního okresu Bezdružice (zůstala v něm až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Bezdružice, jehož součástí staly také Poloučany. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy se ves stala součástí Okresního hejtmanství v Teplé. V roce 1902 přešly všechny obce soudního okresu Bezdružice pod politický okres Planá. Po připojení k německé „Třetí říši“ okres Planá zanikl a od roku 1939 obec spravoval tzv. Landrát v Teplé.

Rekonstrukce činnosti německé obecní samosprávy je značně limitována skutečností, že z jinak jistě rozsáhlého archivního souboru se dochovalo pouhé torzo písemností. Charakter dochovaného materiálu navíc v podstatě neumožňuje blíže nahlédnout do chodu obecní agendy a v tomto ohledu poskytuje velice kusé informace. Následující přehled obecních starostů je proto značně mezerovitý a neúplný.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Wenzl Hammerl	1926	1934
Rudolf Mages	1938	?
Anton Mages	1940	1941
Anton Kahabka	1941	1942
Karl Gärtner	1942	1944

K předešlému seznamu starostů je nutné doplnit, že od roku 1942 zastával úřad starosty Karl Gärtner, který byl pověřen zastupováním starosty v jeho úřadu již několikrát v průběhu roku 1941. Vzhledem k tomu, že chybějí jakékoliv písemné podklady, nelze přesně určit, co se stalo s osobou starosty v Poloučanech po roce 1942. Výše uvádný Gärtner zastupoval starostu střídavě více než dva roky.

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

Z protokolu o archivní odborné dohlídce spisovny v budově MNV Poloučany, provedené 18. listopadu 1953 pracovníkem archivní služby ONV Stříbro, pověřeným prováděním archivní odborné prohlídky, vyplývá, že byly nalezeny spisy vzniklé z činnosti německé správy obce. Bohužel chybí jakékoliv bližší údaje o množství, druhu a dataci nalezených písemností. Všechn materiál byl ponechán v prozatímním uložení v budově MNV Poloučany.

V dopise adresovaném na MNV Poloučany, z 15. února 1957, vyzývala tehdejší okresní archivářka uvedený úřad k tomu, aby okresnímu delimitoval všechny písemnosti určené ke svozu po provedené dohlídce spisovny v roce 1953.

V evidenčním listu JAF, zavedeném k 31. prosinci 1968, je uvedeno, že archivní soubor AO Poloučany obsahoval 1 kartón spisů s datací do roku 1945. Později byl evidenční záznam rozšířen o 1 knihu z roku 1911. V rubrice stav archivního souboru se lze dočíst o tom, že se jednalo o pozůstatek archivního souboru. Jakým způsobem a kdy se tento materiál v tehdejší okresním archivu ocitl, nelze vypátrat, neboť tyto údaje se v EL JAF nenacházejí.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Materiál archivního souboru AO Poloučany pochází z let 1911 – 1944. Jedná se o 1 úřední knihu, 1 kartón a 1 plán o celkové metrāži 0,15 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných písemnostech užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádan podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají písemnosti II. kategorie.

K vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

Fyzický stav archivního souboru je dobrý. Kniha (inv. č. 1) sice nevykazuje známky poškození, je však volně vložena do neoriginálních desek.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Co do rozsahu nepříliš objemný archivní soubor AO Poloučany nabízí velmi omezené možnosti z hlediska eventuálního badatelského využití. Při podrobném zkoumání obecní historie je potřeba také vycházet z informací, uvedených v regionální literatuře. V archivním souboru se dochovalo významnější množství písemností týkajících se zemědělské problematiky.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v únoru 2008 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 23. října 2008

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

I. Prameny

Adressbuch Heimatkunde, Führer, Sagenschatz für den politischen Bezirk Plan-Weseritz und Umgebung. Plan : Deutscher Heimatverlag, 1926

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland. Haida : Verlagsanstalt Albert & Hanselik, s. d.

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1864

Retrospektivní lexikon obcí Československé socialistické republiky 1850 – 1970, 1978

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1920

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1933

Seznam míst v království Českém, 1913

Státní oblastní archiv Plzeň : Průvodce po archivních fondech. Svazek 3. Praha : Archivní správa ministerstva vnitra ČSR, 1976.

Über Grenzen hinweg : Geschichte, Land und Leute des Plan – Weseritzer Bezirkes Tirschenreuth und Mährling, Tirschenreuth : Druckerei und Verlag Nickl, 1984

Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen, 1849

II. Literatura

HLEDÍKOVÁ, Zdeňka – JANÁK, Jan – DOBEŠ, Jan. *Dějiny správy v českých zemích : od počátků státu po současnost.* Praha : Nakladatelství Lidové noviny, 2005.

MARTÍNEK, Zdeněk. Archiv obce : Příspěvek k vymezení a charakteristice archivního fondu, *Archivní časopis : zvláštní příloha.* 1999, roč. 49.

PROFOUS, Antonín. *Místní jména v Čechách : Jejich vznik, původní význam a změny.* Díl III. M – Ř, Praha : Naše vojsko, vydavatelství čs. branné moci, 1951.

SEDLÁČEK, August. *Místopisný slovník království českého.* Praha : Nakladatelství ARGO, 1998.

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
EL	evidenční list
EL JAF	evidenční list jednotného archivního fondu
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	nacionálněsocialistická německá strana dělnická (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)
ONV	okresní národní výbor
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Obecní úřad od roku 1850 – 1945**Knihy****Knihy evidence ve věcech spolupůsobení ve státních záležitostech**

1	Parcelní protokol
(Parcellen Protokoll der Gemeinde Pollutschen) | 1911 | K 1 |
|---|---|------|-----|

Spisy**Správa obecního majetku**

2	Inventář obecního jmění (vyjma pozemků
a veřejného statku obce Poloučany)	1934	N 1
	Inventář pozemků a veřejného statku obce Poloučany	1934	N 1

Spolupůsobení ve státních záležitostech

3	Pozemnostní arch pro obec Poloučany	1930	N 1
	Pozemnostní arch pro veřejný statek obce Poloučany	1930	N 1
4	Korespondence k využívání zemědělské půdy	1942 – 1944	N 1
5	Pomocné listy o výkazu využívání zemědělské půdy
k přesnému určení velikosti obdělávané plochy	1940 – 1944	N 1
6	Provozní karty o výkazu využívání zemědělské půdy
dle čísel popisných	1939 – 1944	N 1
7	Seznamy drobných hospodářů	1940	N 1
8	Stanovení přesných výměrů obhospodařovaných
pozemků	1940 – 1942	N 1

Ostatní materiál

9	Plánek obecního katastru (včetně parcelních čísel)
Karl B. Fristich, Architekt – Baumeister,
Bezdrůžice, papír, litografie, kolorováno, inkoust
21 x 30,5 cm | [1926] | M 1 |
|---|---|--------|-----|

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Poloučany
Značka archivního souboru:	AO Poloučany
Časový rozsah:	1911 – 1944
Počet evidenčních jednotek:	3 (1 úřední kniha, 1 kartón, 1 plán)
Počet inventárních jednotek:	9
Rozsah bm:	0,15 bm (0,02 úřední kniha, 0,12 kartón, 0,01 plán)
Stav ke dni:	23. října 2008
Archivní soubor zpracoval:	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil:	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	5
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl

Nově vymezené a revidované evidenční jednotky při GI 2012–2013

Název archivní pomůcky	Archiv obce Poloučany
Značka archivního souboru:	AO Poloučany
Časový rozsah:	1911 – 1944
Počet inventárních jednotek:	9
Počet evidenčních jednotek:	3 (1 úřední kniha, 1 kartón, 1 mapa – inv. č. 9)
Rozsah fondu v bm:	0,15
Stav ke dni:	9. srpna 2013
Vypracovali:	Jan Edl, Jana Zímová